

РОБЪРТ ШЕКЛИ

АКО ЧЕРВЕНИЯТ УБИЕЦ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Няма даже да се опитвам да описвам болката. Само ще кажа, че тя бе просто непоносима въпреки анестезията и аз я понесох, само защото нямах друг избор. После тя утихна и аз отворих очи и погледнах лицата на брахмините, застанали над мен. Те бяха трима, облечени в обикновените бели операционни костюми и бели марлени маски. Казвах, че носят тези маски, за да не ни заразяват с вируси. Но всеки войник знае, че ги носят, за да не можем да ги разпознаем.

Още бях натъпкан до ушите с анестетици и само части от паметта ми функционираха.

— Колко време съм бил мъртъв? — попитах.

— Около десет часа — отвърна ми един от брахмините.

— Как умрях?

— Не си ли спомняш? — попита най-високият брахмин.

— Още не.

— Ами ти с взвода си бяхте в окоп 2645Б-4. На зазоряване цялата ви рота извърши фронтална атака, опитвайки се да завземе следващия окоп. Номер 2645Б-5.

— И какво стана?

— Ти спря няколко картечни куршума. От новите, с ударни глави. Сега спомняш ли си? Един се заби в гърдите ти, а други три в краката. Когато лекарите те намериха, ти бе мъртъв.

— А завзехме ли окопа? — попитах аз.

— Не. Този път не.

— Ясно. — Паметта ми се завръщаше бързо с отминаването на ефекта от анестезията. Спомних си момчетата от моя взвод. Спомних си окопа. Старият 2645Б-4 бе мой дом близо година и беше доста хубав като такъв. Врагът се опитваше да го завземе и нашето сутрешно нападение всъщност беше контраатака. Спомних си как картечните куршуми ме разкъсаха и прекрасното облекчение, което почувствах при това. И си спомних още нещо...

Аз седнах.

— Хей, я почакайте! — възкликнах.

— Какво има?

— Мисля, че горната граница за възвръщане към живот беше осем часа.

— Техниката ни се усъвършенства непрекъснато — каза ми един от брахмините. — Непрекъснато. Сега горната граница е дванадесет часа, само ако няма някаква мозъчна повреда.

— Е, хубаво — казах аз. Сега паметта ми се беше възвърнала изцяло и аз осъзнах какво се беше случило. — Все пак вие сте допуснали сериозна грешка, като сте възкресили *мен*.

— От какво се оплакваш, войнико? — попита ме един от тях с глас, какъвто само един офицер може да придобие в службата.

— Прочетете личния ми знак — казах аз.

Той го прочете. Челото му, което можех да виждам над маската, се намръщи.

— Това е необичайно — каза той.

— Необичайно! — възкликнах аз.

— Виж, ти беше в окоп, пълен с мъртви — каза ми той. — Казаха ни, че на всички им е за пръв път. Заповедта ни беше да върнем живота на всички.

— А вие не прочетохте ли първо личните ни знаци?

— Пропуснахме. Нямахме време. Наистина съжалявам, редник. Ако бях знаел...

— По дяволите, искам да говоря с главния инспектор.

— Наистина ли мислиш...

— Да, наистина — настоях аз. — Аз не съм окопен адвокат, но наистина съм прав. И имам право да се срещна с ГИ.

Те зашепнаха помежду си, а аз се огледах. Брахмините бяха си свършили доста добре работата. Не чак така, както го бяха правили през първите години на войната, разбира се. Сега присадената кожа беше сложена по-небрежно и се чувствах леко изстърган отвътре. Освен това дясната ми ръка бе с около пет сантиметра по-дълга от лявата, заради лошо скрепване на ставите. И все пак бяха свършили добра работа.

Брахмините завършиха съвещанието си и ми дадоха дрехите. Аз се облякох.

— Сега по отношение на главния инспектор — каза единият. — Точно сега е малко трудно... Виждаш ли...

Няма защо да ви казвам, че не се срещнах с главния инспектор. Те ме заведоха при един едър, добродушен стар главен сержант. Един

от онези типове, които разбират всичко и които разговарят с теб така, че да те успокоят. Само че аз не можех да намеря спокойствие.

— Хайде, хайде, редник — каза мило старият сержант. — Какво чувам, че вдигаш аларма за това, че са те върнали сред живите?

— Добре сте чул — казах аз. — Дори и един редник си има права според Правилника на войната. Поне така са ми казвали.

— Разбира се, че има — отвърна милият стар сержант.

— Аз съм си изпълнил дълга — продължих. — Седемнадесет години в армията, осем години на бойното поле. Три пъти съм убиван и три пъти съживяван. Заповедите са, че след третия път може да поискаш официално предписание за смърт. Точно това съм направил и то е написано върху личния ми знак. Но мен не ме оставиха мъртъв. Тези проклети лекари отново ме съживиха, а това не е честно. Искам да си остана мъртъв.

— Много по-добре е да си жив — каза сержантът. — Когато си жив, винаги имаш възможност да бъдеш изпратен към тилови задължения. Ротацията при нас не работи достатъчно бързо поради недостига на жива сила, но все пак има шанс.

— Знам — отвърнах аз. — Но аз искам, колкото е възможно по-скоро, да си остана мъртъв.

— Мисля, че бих могъл да ти обещаая, че в рамките на около шест месеца...

— Искам да остана мъртъв — твърдо настоях аз. — След третия път това си ми е привилегия според Правилника на войната.

— Разбира се, че е така — усмихна ми се мило като войник на войник старият сержант. — Но по време на война стават грешки. Особено във война като тази. — Той се облегна на стола и скръсти ръце на тила си. — Спомням си, когато започна. Очаквахме, че ще натиснат бутона. Но и двете страни, и ние, и червените, си имахме достатъчно антиракетни системи и това направо изключи атомното нападение. Изобретяването на атомния укротител напълно го изключи. И направи всичко работа на пехотата.

— Знам, знам.

— Но нашите противници ни превъзхождаха по числен състав — продължи старият сержант. — И още са повече. Всичките тези милиони руснаци и китайци! Трябва да имаме повече бойци. Поне

трябва да си запазваме бройката. Затова лекарите започнаха да съживяват мъртъвците.

— Всичко това го знам. Гледай, сержант, аз искам да спечелим. Много искам. Бях добър войник. Но съм убиван три пъти и...

— Проблемът е, че червените също съживяват мъртъвците си — каза сержантът. — Борбата за жива сила на фронта *тъкмо сега* е много важна. През следващите няколко месеца по един или друг начин нещата ще бъдат решени. Защо тогава да не отложиш всичко това? Следващия път като те убият, обещавам ти, че ще бъдеш оставен на мира. Затова нека оставим този път нещата така.

— Искам да говоря с главния инспектор — настоях аз.

— Добре, редник — отвърна вече с не особено приятелски тон старият сержант. — Отиди в стая 303.

Отидох в 303, която беше нещо като приемна, и зачаках. Чувствах се като виновен заради това, което правех. Все пак бяхме във война. Но освен това бях ядосан. Войникът си има права дори и по време на война. А тези проклети брахмини...

Смешно как им се лепна това име. Те са просто лекари, а не някакви индуци, брахмини или нещо подобно. Получиха този прякор заради някаква статия във вестника преди няколко години, когато всичко това беше ново. Онзи, който беше написал статията, разказваше как сега докторите можели да съживяват мъртъвци и да ги направят боеспособни. Тогава беше доста „гореща“ новина. Журналистът цитираше една поема от Емерсън. Тя започва така:

*„Ако червените убийци мислят, че убиват
или убийството се мисли за такова,
то кръговрата не познават те...
Завои остри на съдба незначайна
превърщат хлапето в старец
и стареца в дете.“*

Ето така стояха нещата. Никога не можеш вече да знаеш, когато убиеш някого, дали той ще си остане мъртъв или ще се върне в

окопите и на другия ден пак ще стреля по теб. Пък и да не знаеш дали, когато те убият, ще си останеш мъртъв или не. Поемата на Емерсън се казваше „Брахма“, така че на нашите лекари започнахме да им викаме „брахмини“.

Първоначално не беше лошо да ти върнат живота. Дори и с болката, си беше хубаво да си жив. Но накрая човек стига до един момент, когато се изморява от това да бъде убиван и да го съживяват, и пак да го убиват, и пак да го съживяват. Човек започва да се чуди колко ли смърти дължи на родината си и, макар да не е хубаво, дали не може да си откъхне най-после в смъртта.

На властите това им беше ясно. Честото съживяване разваляше дисциплината. Затова те сложиха ограничение за съживяванията. След третия път можеш да си избереш ротация или постоянна смърт. Властите предпочитаха да си избереш смъртта. Защото един човек, който три пъти е умирал, упражнява много лошо влияние върху цивилните. Пък и повечето войници от фронта предпочитаха да си останат мъртъвци след третия път.

Но мен ме измавиха. Върнаха ме към живот за четвърти път. Аз съм не по-малък патриот от останалите, но това не трябваше да се остави така.

Накрая ми позволиха да се срещна с адютанта на главния инспектор. Той беше полковник. Един слаб, сивкав, разумен тип. Вече го бяха запознали с моя случай и той нямаше намерение да си губи времето с мен. Разговорът беше кратък.

— Редник — каза той. — Съжалявам за това, но са издадени нови заповеди. Червените са увеличили степента си на възстановяване и ние трябва да се съобразяваме с тях. Сега заповедта е шест съживявания преди оттегляне.

— Но по времето, когато бях убит, тази заповед не беше издадена.

— Тя е с обратно действие — каза той. — Имате да преживеете още две смърти. Довиждане и късмет, редник.

И това беше всичко. Трябваше да си знам от преди, че с едрите риби няма да изляза на глава. Те не знаят как стоят нещата долу. Рядко

биват убивани повече от един път и просто не разбират как може да се чувства човек след четвъртия път. И така, аз се върнах в окопа си.

Вървах бавно, дълбоко замислен покрай отровната бодлива тел. Минах покрай нещо, покрито с кафеникав брезент, надписано „Секретно оръжие“. Нашият сектор е пълен със секретни оръжия. Пристигат поне веднъж седмично и може би някое от тях ще спечели войната.

Но точно сега това не ме интересуваше. Мислех си за следващия куплет на онзи поема от Емерсън. Той звучи така:

*„Близки са за мен далечина, забрава,
сенките и слънчевият лъч са кат’ преди;
изчезнал бог снага пред мен изправя,
ни срам, ни слава вече ме блазни.“*

Старият Емерсън го е казал доста добре, защото точно така се чувства човек след четвъртата си смърт. Вече нищо няма значение и всичко му е все едно. Не ме разбирайте неправилно. Аз не съм циник. Просто казвам, че гледната точка на човек няма как да не се промени, след като е умирал четири пъти.

Накрая стигнах стария окоп 2645Б-4 и поздравих момчетата. Разбрах, че по изгрев отново ще атакуваме. Продължавах да си мисля.

Не съм дезертър, но мисля, че четири смърти са достатъчни. В тази атака, реших аз, ще направя така, че да бъда сигурен, че ще остана мъртъв. Този път няма да допусна грешка.

При първите лъчи на слънцето ние тръгнахме покрай бодливата тел и търкалящите се мини и навлязохме в ничията земя между нас и окоп 2645Б-5. Тази атака се подпомагаше от батальона и ние всички бяхме въоръжени с новите самонасочващи се куршуми. Напредвахме доста бързо в началото. После противникът откри огън.

Ние продължихме да напредваме. Навсякъде около мен се пръскаше нещо, но аз още не бях и одраскан. Започнах да мисля, че този път ще успеем. Може би даже няма да бъда убит.

После си го получих. Един експлозивен патрон в гърдите. Определено смъртоносна рана. Обикновено, след като те удари нещо подобно, ти оставаш на земята. Но не и аз. Исках да съм сигурен, че

този път ще си остана мъртъв. И така, аз се вдигнах и се запрепъвах напред, използвайки пушката си за патерица. Изминах още петнадесетина метра сред най-дяволския кръстосан огън, който някога сте виждали. И тогава си го получих и то както трябва. В този куршум нямаше грешка.

Почувствах експлозивния куршум да се забива в челото ми. За една частица от секундата усетих как мозъкът ми избухва и разбрах, че този път всичко е наред. Брахмините не можеха да направят нищо при сериозни наранявания на главата а моето наистина беше сериозно.

И тогава аз умрях.

Дойдох в съзнание и погледнах към брахмините с бели престилки и маски.

— Колко време съм бил мъртъв? — попитах аз.

— Два часа.

Тогава си спомних.

— Но аз бях ранен в главата!

Марлените маски помръднаха и аз разбрах, че те се усмихват.

— Секретно оръжие — каза ми единият. — Работеше се по него от близо три години. Най-накрая успяхме заедно с инженерите да усъвършенстваме събирателя. Страхотно изобретение!

— Така ли? — попитах аз.

— Най-после медицинската наука може да лекува сериозни наранявания на главата — каза ми брахминът. — Или всякакви други наранявания. Сега можем да възстановим всеки човек, стига да успеем да съберем седемдесет процента от тялото му и да ги заредим в събирателя. Това наистина ще намали загубите ни. То може да обърне хода на цялата война!

— Чудесно — отвърнах аз.

— Между другото, ти си награден с медал заради героичното напредване под огъня, въпреки получаването на смъртоносна рана — каза ми брахминът.

— Хубаво — отвърнах аз. — А завзехме ли 2645Б-5?

— Този път да. Вече се готвим за атака на окоп 2645Б-6.

Аз кимнах и след малко ми дадоха униформата и ме изпратиха обратно на фронта. Нещата вече са по-спокойни и трябва да призная,

че не е зле да си жив. И въпреки това мисля, че ми стига толкова.

Сега ми остава само още една смърт, за да ги направя шест. Ако отново не променят заповедта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.